

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Győrfi Attila ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I. rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II. rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, dr. Karas Monika ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, II. rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, III.rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. október 13. napján meghozott, 19.P.25.348/2007/10. számú ítélete ellen az I. és II. rendű alperesek részéről 11. és 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül személyenként fizessenek meg a felpereseknek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa és további 8.250 (nyolcezer-kettőszázötven) forint fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra szintén személyenként 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az I. és II. rendű felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az I. rendű alperes a ... című napilap ...-i számának „...” című cikkében, valamint az ... honlapon ...-én közzétett „...” című közleményben megsértette a felperesek jóhírnevét és becsületét. Kérték továbbá annak megállapítását, hogy a II. rendű alperes a ... -én sugározott „...” című műsorában a felperesek képmás és hangfelvétel védelméhez fűződő személyiségi jogait sértette meg. A jogkövetkezmények körében kérték az I-II. rendű alpereseknek a jogsértés abbahagyására, illetőleg a további jogsértéstől eltiltásra, valamint összesen 5 millió forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését is, olyan módon, hogy annak 40%-a az I. rendű, 50%-a II. rendű, 10%-a pedig a III. rendű alperest terhelje. Az

I. és a II. rendű alperessel szembeni igényeik tekintetében a Fővárosi Bíróság előtt azonos tényállás mellett indult 19.P.25.022/2007. és 19.P.25.023/2007. számú perekben hozott jogerős ítéleti megállapításokra hivatkoztak. Kártérítési követelésüket a közlések óta az életminőségükben beállt változásokkal kívánták alátámasztani. A III. rendű alperes vonatkozásában csak a személyiségi jogsértés megállapítását kérték, keresetük jogalapjaként azt jelölték meg, hogy nevezett a magatartásával hozzájárult az I-II. rendű alperesek jogsértésének bekövetkeztéhez.

Az I., II. és a III. rendű alperesek a kereset elutasítását indítványozták. Elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy érdemben a felperesek nem is határozták meg, hogy pontosan mely kitételeket kifogásolnak. Utaltak arra is, hogy a korábbi sajtó-helyreigazítás iránti ítéletekben kifejtett bírósági álláspontok a jelen eljárásban automatikusan nem alkalmazhatók, de ettől függetlenül a II. rendű alperes vonatkozásában elutasító döntés született. Azzal is védekeztek, hogy a felperesekről a II. rendű alperes nem közölt egyedileg felismerhető képet, a hangfelvétellel való visszaélés pedig azért nem állapítható meg, mert az I. rendű felperes hangja olyan mértékben torzított volt, hogy azt még feliratozni is kellett. A III. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmet érdemben értelmezhetetlennek tartották.

A kártérítési igény tekintetében arra is hivatkoztak, hogy a felperesek érdemi hátrány bekövetkezését nem igazolták, így a nem vagyoni kártérítésnek ez okból sincs jogalapja.

Az elsőfokú bíróság a keresetet részben alaposnak találta és ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy az általa kiadott ... című lap ...-i számának 1. és 3. oldalán „...” című cikkben

- valótlanul állította, hogy ... volt ... gyermekei, I.rendű felperes neve és II.rendű felperes neve a szervezése során 2007-ben zsarolást követek volna el, megsértette az I-II. rendű felperesek jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait.
- valótlanul állította, hogy II.rendű felperes neve 2006-ban egyetértőleg végignézte volna egy helyi büfés bántalmazását, megsértette a II. rendű felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Megállapította, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy az általa üzemeltetett ... honlapon ...-én közzétett „...” című közleményben

- valótlanul állította, hogy az I-II. rendű felperesek a legprimitívebb maffiózóként megfenyegettek volna egy büfést,
 - valótlanul állította, hogy ők erőszak alkalmazását helyezték kilátásba,
 - olyan hamis látszatot keltett, hogy a ... strandon egy büfessel kialakult üzleti vita önbíráskodásnak vagy zsarolásnak minősülne, megsértette az I-II. rendű felperesek jóhírnév és becsület védelméhez fűződő személyiségi jogait, illetve
 - annak valótlan állításával, hogy II.rendű felperes neve jelenlétében fojtogatás történt volna,
- megsértette a II. rendű felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Megállapította továbbá, hogy a II. rendű alperes azzal, hogy az általa szolgáltatott ... -én sugárzott „...” című műsorában

- hozzájárulása nélkül, rejtett kamerás felvétel alanyává tette az I. rendű felperest és ezt a felvételt közzé tette
- megsértette az I. rendű felperes képmás védelméhez fűződő személyiségi jogait, illetve azzal, hogy
- ugyanezen adásban közzé tette a II. rendű felperes képmását és hangfelvételét annak hozzájárulása nélkül
- megsértette a II. rendű felperes képmás- és hangfelvétel védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az I-II. rendű alpereseket eltiltotta a további jogsértéstől.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg egyenként az I-II. rendű felpereseknek 500.000-500.000 forintot és 80.000 forint perköltséget.

Az I-II. rendű alperesekkel szemben az ezt meghaladó keresetet, míg a III. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet teljes egészében elutasította. A felpereseket egyetemlegesen kötelezte a III. rendű alperes javára 40.000 forint perköltségnek a megfizetésére.

Az Alkotmány és a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény perbeli esetre irányadó rendelkezései, a Ptk. 75. § (1) bekezdése, 76. §-a, 78. § (1) és (2) bekezdése, 80. § (1) és (2) bekezdése, 85. § (1) bekezdése mellett hivatkozott a PK 12-14. számú állásfoglalásokra és ismertette az Alkotmánybíróságnak a szabad véleménynyilvánításhoz való jog tartalmával, terjedelmével, jogi védelmével és korlátaival foglalkozó legjelentősebb határozatait, valamint utalt az Európai Emberi Jogi Bíróság joggyakorlatára. Ismertette továbbá a Pp-nek a szabad bizonyításra, a bizonyítási teherre és a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó rendelkezéseit is, és a kereset jogalapja tekintetében a következőkre mutatott rá.

Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kérelmek körében megalapozottnak találta azt a felperesi sérelmet, hogy az érdekeik érvényesítése végett „a zsarolástól sem riadnak vissza”. Ezzel kapcsolatban kiemelte, hogy a sajtószerv nem jogosult megnevezni a konkrét bűncselekményt, ha az ügyben még az eljárás nincs folyamatban.

Úgyszintén megalapozottnak találta a kereseti kérelmet azon valótlan állítás miatt is, hogy a II. rendű felperes 2006-ban „végignézte” a III. rendű alperes ... általi bántalmazását. A korábbi perekben a bíróságok tényként állapították meg, hogy a II. rendű felperes ezen alkalomnál nem volt jelen.

Nem találta viszont alaposnak azt a rejtett kamerás felvétel lényegi ismertetésében szereplő leírást, hogy az I. rendű felperes „a tavalyi incidens” (a ...-féle fojtogatás) „kompenzálásaként” ajánlotta fel III. rendű alperesnek, hogy 300.000 forintért békén hagyják és engedik dolgozni. A bíróság úgy találta, hogy a felvételen ténylegesen elhangzottak a leírt módon értékelhetők véleménynek. Ugyanígy értékítéletnek tekintette azt a cikkből kihagyott félmondatot is, miszerint a III. rendű alperes a felvételen kijelentette, hogy „semmilyen szerződést nem köt”. A bíróság nem fogadta el azt a felperesi értelmezést, hogy éppen ez a kijelentés igazolja, hogy nem volt szó

erőszakos fellépésről. Ehelyett az I. rendű alperessel értett egyet, aki szerint a közlés a kihagyással tartalmilag nem vált fogyatékosná, mert a beszélgetés jellegét ennek a félmondatnak a hiánya sem változtatta meg. A bíróság utalt a sajtó-helyreigazítási perekben kifejtett azon álláspontra, hogy a felpereseknek a 300.000 forintra vonatkozó kérése minősíthető volt egyfajta védelmi pénz igénylésének (I/1/a.pont).

A felperesek az ... -ei közlését illetően gyakorlatilag a sajtó-helyreigazítási perben érvényesített igényt terjesztették elő személyiségi jogi igényként azzal, hogy a fojtogatás végignézésére vonatkozó valótlan állítás a II. rendű felperest érinti. A bíróság megállapította a jogsértést amiatt, hogy az I-II. rendű felperesek „a legprimitívebb maffiózóként megfenyegettek egy büfést”, továbbá hogy „erőszak” alkalmazását helyezték kilátásba, valamint hogy a ... strandon egy büféssel kialakult vita kérdőjelesen „önbíráskodás”-nak vagy „zsarolás”-nak minősülne. A bíróság szerint az I. rendű alperes a sajtó-helyreigazítási perben sem tudta igazolni ezeknek a valótlan tényállításoknak, illetve hamis látszat keltésének a valóság alapját, ezért nem látott okot arra, hogy a jogerős ítéletben elfoglalt álláspontot érdemben megváltoztassa. Úgy foglalt állást, hogy - mivel a felpereseket bűncselekmény elkövetésével gyanúsították -, nem csak a jóhírnév, hanem a becsület védelméhez fűződő személyiségi jogaik is sérelmet szenvedtek, míg a II. rendű felperes esetében a jóhírnév védelméhez fűződő jog sérelme következett be. Annak I. rendű alperesi állítása, hogy a II. rendű felperes 2006-ban végignézte volna a III. rendű alperes fojtogatását, kettős jogsértés megállapítására nem ad alapot (I/1/b. pont).

A bíróság ugyanakkor a II. rendű alperes adásában elhangzottak közül a „300.000 leszurkolása után nyithat a büfé” és hogy „A gesztusértékű ajánlat tulajdonképpen védelmi pénz és ha a büfé fizet, akkor ... idén nem fogja fojtogatni” megfogalmazások miatt nem látott alapot a jogsértés megállapítására. A sajtóperben leírtakkal egyezően elfogadta azt az alperesi jogi érvelést, hogy az összeg a véleménynyilvánítás szintjén nevezhető „védelmi pénz”-nek.

Az I-II. rendű felperesek kérték annak megállapítását is, hogy az I. rendű felperes esetében a rejtett kamerás felvételnek a képmás hozzájárulása nélküli közzétételével, a II. rendű felperes esetében a képmás közlésével, illetve a vele folytatott telefonbeszélgetés tartalmának közzétételével a II. rendű alperes megvalósította a képmás és hangfelvétel védelméhez fűződő személyiségi jog megsértését. A bíróság ezeket a kereseti kérelmeket is alaposnak találta. Rámutatott arra, hogy a II. rendű alperes nem tudta bizonyítani, miszerint az I. rendű felperestől hozzájárulást kapott volna a rejtett kamerás felvétel készítéséhez. A felvételen az I. rendű felperes egyedileg felismerhető és egyébként is közzétették, hogy a kép őt ábrázolja. Azzal, hogy még feliratozták is az elmondottakat, még egyértelműbbé tették, hogy az I. rendű felperesről van szó. A II. rendű felperes esetében egyedileg felismerhetően hozták nyilvánosságra a telefonbeszélgetések tartalmát, és külön játszották be az egyedileg felismerhető fényképet is (I/2. pont).

Nem tartotta viszont megalapozottnak az elsőfokú bíróság a III. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet. A felperesek vele szemben azt sérelmezték, hogy az I. rendű felperest olyan ülőhelyre terelgette, hogy a rejtett kamerás felvételen láthatóvá

válják. A bíróság az alperesi védekezéssel szemben úgy foglalt állást, hogy a konfliktusról valaki nyilvánvalóan értesítette a II. rendű alperes munkatársait és meg kellett teremteni a felvétel elkészítésének lehetőségét is. Az azonban nem nyert bizonyítást, hogy ez a személy a III. rendű alperes volt, vagyis saját személyében bármilyen személyiségi jogot sértő magatartást tanúsított (III. pont).

Az elsőfokú bíróság a jogsértések Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján történő megállapítása folytán alkalmazta az (1) bekezdés b) pontja szerinti jogsértéstől eltiltást, de nem találta alaposnak a jogsértés abbahagyására kötelezésre irányuló kereseti kérelmet. Ezt azzal indokolta, hogy olyan körülményt nem észlelt, amely a jogsértés jelenben történő folytatódására, ismétlődésére utalna.

A nem vagyoni kártérítés vonatkozásában hivatkozott a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjára, 355. § (4) bekezdésére is, valamint ismertette a 34/1992. (VI. 1.) AB határozat nyomán kialakult bírói gyakorlatot. Rámutatott arra, hogy a kártérítés megállapításának a személyiségi jogsértés megállapítása szükséges, de önmagában nem elégséges feltétele, mert elengedhetetlen a jogellenes magatartással összefüggésben kialakult kár bekövetkezése is.

A jogsértés tárgyi súlyát jelentősnek találta, hiszen a felpereseket súlyos bűncselekmények elkövetésével vádolták. ..., ..., ... és ... tanúk vallomását mérlegelve úgy ítélte meg, hogy az I. és II. rendű felperesek megítélésében beálltak negatív következmények, ezért az I. és II. rendű alpereseket személyenként 500.000 forint kártérítés megfizetésére kötelezte.

A felperesek I. és II. rendű alperesekkel szembeni részleges pernyertességére tekintettel a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján határozott, annak figyelembevételével, hogy az I-II. rendű felperesek a teljes 300.000 forint kereseti illetéket lerótták.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. és II. rendű alperesek fellebbeztek, amelyben annak részbeni megváltoztatását és a keresetek teljes egészében történő elutasítását kérték.

Hivatkoztak a felperesek által indított sajtó-helyreigazítás iránti perekben tett ítéleti megállapításokra, kiemelve, hogy a jelen perben a közlések valótlanúsága mellett szükség van a felperesek által kifogásolt tényállítások objektíve sértő tartalmának vizsgálatára is. Az I. rendű alperes álláspontja szerint hiányzik az objektív sértő jelleg a honlapon lévő azon közléssel kapcsolatban, hogy a kialakult üzleti vita jogilag önbíráskodásnak vagy zsarolásnak minősülne, valamint hogy a II. rendű felperes jelenlétében fojtogatás történt volna. Megítélésük szerint nincs sértő tartalom annak állításában sem, hogy a II. rendű felperes végig nézte a ... büfés bántalmazását, hiszen tevőleges magatartást az írás nem rótt a terhére. A bírálat lényege éppen az volt, hogy a II. rendű felperes olyan személlyel barátkozik, aki ilyen bántalmazást elkövet. Ez a bírálat nem lépi túl a szabad véleménynyilvánítás alkotmányosan elfogadott kereteit és nem szankcionálható még a polgári perben hozott marasztaló ítélettel sem. Az üzleti vitáról kialakított alperesi vélemény lehetséges, hogy jogi minősítésében nem korrekt, nem helytálló, azonban ez, mint szakmai tévedés a jogsértés megállapítására nem ad

alapot. Lehet objektíve valótlan annak közlése, hogy a II. rendű felperes jelenlétében történt fojtogatás is, de ez sértő tartalmat nem hordoz.

Fenntartották azt az álláspontjukat is, hogy a rejtett kamerával készített felvétel olyan minőségű volt, hogy azon az I. rendű felperes egyedileg nem ismerhető fel még akkor sem, ha a narráció szerint a képen róla van szó. A feliratozás sem valósítja meg önmagában a hangfelvétellel való visszaélést.

Kiemelték továbbá, hogy az irányadó bírói gyakorlat értelmében még az esetlegesen jogszerűtlenül készült képmás és hangfelvétel is elveszti a jogsértő jellegét, ha azt éppen a jogsértést állító személy magatartásának igazolására vették fel, mert az igazság kiderítésének általános igénye az érintettek jogvédelmi igényét megelőzi.

Álláspontjuk szerint a II. rendű felperes esetében a jogsértés azért nem valósult meg, mert a II. rendű alperes a II. rendű felperes fényképét nyilvánosan megismerhető internetes fórumról vette és az általa elmondottak egy olyan telefonbeszélgetés része volt, ahol a II. rendű felperes a riporternek történt bemutatkozása után nyilvánvalóan a sajtó képviselőjének kérdésére válaszolt, így nem sérelmezheti, hogy az általa a sajtónak szánt közleményt nyilvánosságra hozzák.

Kifogásolták továbbá, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése a nem vagyoni kártérítés tekintetében sem volt okszerű. A tanúk a felpereseket ért hátrányokat csak kisebb részben hozták összefüggésbe a jogsértő sajtóközleményekkel, amelyeket a bíróság egyébként is csak kisebb részben talált megalapozottnak.

Külön sérelmezték az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését. Azzal érveltek, hogy a döntés nem tükrözi a pernyertesség-pervesztesség helyes arányát, mivel a felperesek jogalap tekintetében sem lettek teljes mértékben pernyertesek, míg az összességében érvényesített 4.500.000 forintos nem vagyoni kártérítési igénnyel szemben a ténylegesen megítélt kártérítés csak töredéknek minősíthető.

Az I. és II. rendű alperesek fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése szerinti terjedelemben bírálta felül és e körben megállapította, hogy az ítéletben vannak kisebb hiányosságok és pontatlanságok, azonban mindezek az ügy érdemi felülbírálatára nem hatottak ki.

Az ítélet rendelkező részében az elsőfokú bíróság nem jelölte meg, hogy a jogsértést a ... című lap mely évi ...-i számában megjelent cikkben közöltek miatt állapította meg. A kártérítés tekintetében a rendelkező részben foglaltak szerint az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest kötelezte az I. és II. rendű felpereseknek személyenként 500.000 forint megfizetésére. Az indokolásban ezzel szemben a II. rendű alperes is kötelezettként került feltüntetésre. Tekintettel azonban arra, hogy az úgynevezett „kisítélet”-ben a II. rendű felperes megjelölése „x”-szel áthúzásra került, elírásra nem lehetett következtetni, és a rendelkező részben foglaltakat kellett irányadónak tekinteni, amellyel a másodfokú bíróság felperesi fellebbezés hiányában érdemben nem foglalkozhatott.

A másodfokú bíróság ettől függetlenül utal arra is, hogy az elsőfokú bíróság az indokolásban több helyen felcserélte a felperesek és alperesek személyének megjelölését, azonban - az iratok ismeretében - ez az elsőfokú bíróság ítéletének helyes értelmezését nem befolyásolta.

Az ügy érdemi elbírálása körében a Fővárosi Ítéltábla is értékelte azt, hogy valamennyi sérelmezett kitélt illetően már állást foglalt a sajtó-helyreigazítási eljárás keretében.

Kétségtelen tény, hogy a sajtó-helyreigazítás során tett megállapítások az általános személyiségi jogi per bíróságát nem kötik, azonban az ott kifejtettektől való eltérő megítélés csak abban az esetben lehet indokolt, ha olyan többletkörülmények merülnek fel, amelyek a korábbtól különböző álláspont kialakítását megfelelő módon alátámasztják.

Az alperesek jelen perben értékelhető többletkörülményekre nem hivatkoztak, a korábbiakhoz képest egyéb alperesi bizonyításra nem került sor, ezért a Fővárosi Ítéltáblának nem volt jogszabályi lehetősége arra, hogy a sajtó-helyreigazítási perekben megállapítottaktól eltérő jogi következtetéseket vonhasson le.

Az I. és II. rendű alperesek helytállóan utaltak arra, hogy a jóhírnév megsértésének feltétele a közlés vagy tényállítás objektív sértő jellege is. Az I. rendű alperes honlapján megjelent közleménynek az a része, hogy „az egyik büféssel kialakult üzleti vita jogilag önbíráskodásnak vagy zsarolásnak minősülne” és, hogy „II. rendű felperes neve jelenlétében fojtogatás történt volna” - az alperesi jogi állásponttal ellentétben - objektíve sértő is. Az önbíráskodás vagy zsarolás büntetőjogi fogalom. Ezek a kifejezések - akár kérdőjel kíséretében történő használata is - bűncselekmény gyanújának felvetésével egyenértékű, márpedig akinek a személyét bűncselekmény elkövetésével hozzák, még ha feltételelesen is, összefüggésbe, az az érintettre nézve egyértelműen sértő közlés.

Megállapítható a sértő tartalom a II. rendű alperesre vonatkozó azon kijelentésben is, hogy a II. rendű felperes „végignézte” a ... büfés bántalmazását. A közlés, miszerint valakit egy más személy jelenlétében fojtogatnak, olyan tartalmat is hordoz, hogy a jelenlévő személy pusztán a jelenléte alapján a fojtogatóra szándékerősítő hatást gyakorol. A szándékerősítést a büntetőjog adott esetben „részes”-i magatartásként értékeli, következésképp az ilyen közlés sértő jellegét sem lehet elvitatni. Ezt az értelmezést támasztja alá az is, hogy az I. rendű alperes által kiadott napilap cikke ennek az eseménynek a megírásánál az „egyetértőleg” megfogalmazást is használta, amely még inkább aláhúzza a szándékerősítő jelleget.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a II. rendű alperes rejtett kamerás felvételével, illetőleg a II. rendű felperes megjelenítésével összefüggésben is. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a feliratozás, illetve az I. rendű felperes személyének megjelölése az I. rendű felperes felismerhetőségét elősegítette.

A másodfokú bíróság nem értett egyet azzal a II. rendű felperes vonatkozásában előterjesztett alperesi védekezéssel sem, hogy a II. rendű felperes fényképét nyilvánosan megismerhető internetes fórumról vették és az általa elmondottakat egy

telefonbeszélgetés részeként adták közre. A képmás internetes fórumról való levételének ténye és meghatározott céltól eltérő engedély nélküli felhasználás esetében nem mentesít a jogsértés miatti felelősség alól.

A Ptk. 80. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti a más képmásával vagy hangfelvételével kapcsolatos bármiféle visszaélés. A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy képmás vagy hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához - a nyilvános közszereplés kivételével - az érintett személy hozzájárulása szükséges.

A hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből kitűnően a 80. § (1) bekezdése szerinti képmással vagy hangfelvétellel való visszaélés szélesebb fogalom, mint a felvétel készítése vagy a 80. § (2) bekezdése szerinti nyilvánosságra hozatala, mert a törvény mindenfajta visszaélésnek minősülő felhasználást szankcionál. Ahhoz, hogy a magatartás ne legyen visszaélésszerű, az érintett személy hozzájárulása szükséges. A hozzájárulás csak akkor mentesít a jogsértés megállapítása alól, ha azt a jogosult a felhasználás valós céljának és módjának ismeretében adja meg.

Az I. és II. rendű alperesek azonban ilyen tartalmú hozzájárulás meglétét nem igazolták.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla is arra a következtetésre jutott, hogy az I. és II. rendű alperesek az elsőfokú bíróság által megállapított módon megsértették a felperesek személyhez fűződő jogát, továbbá egyetértett az elsőfokú bíróság által alkalmazott objektív és szubjektív jogkövetkezményekkel is.

A nem vagyoni kártérítési igény körében a Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy az irányadó bírói gyakorlat szerint külön bizonyítás nélkül köztudomású tényként is valónak fogadható el, hogy a személyiségi jog megsértése esetén az érintett személynél olyan nem vagyoni hátrány keletkezik, amelynek - kártérítéssel való - kompenzálása indokolt.

Az adott esetben a felperesek tanúbizonyítást is felajánlottak annak igazolására, hogy az alperesi jogsértéssel okozati összefüggésben káruk keletkezett. Az ítélet indokolásában megjelölt tanúk a felperesi előadásokat megfelelően alátámasztották. Az elsőfokú bíróság okszerű mérlegeléssel jutott olyan következtetésre, hogy a felperesek kára is bizonyítást nyert.

Ilyen körülmények mellett nem volt jogszabályi lehetőség az elsőfokú bíróság által a felpereseknek személyenként megítélt 500.000 forint nem vagyoni kártérítés leszállítására sem, az alperesek nem jelöltek meg olyan körülményt, amely az elsőfokú bíróság eldöntésének felülmérlegelését indokolta volna.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alpereseket a Pp. 239. § és 78. § (1) bekezdése értelmében kötelezte másodfokú perköltség viselésére, amely a felpereseket képviselő ügyvéd munkadíjából és utazási költséggel felmerült készkiadásából tevődik össze. A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint a 4/A § szerinti áfával növelten állapította meg és a fellebbező I.

és II. rendű alpereseket személyenként kötelezte ennek az összegnek a viselésére. Ugyancsak személyenként kötelezte a készkiadás megfizetésére is a hivatkozott rendelet 1. § (1) bekezdése és 4. § (1) bekezdése alapján. A Fővárosi Ítéltábla a ...-...-... útvonalra felmerült, a felperesi képviselő által előadott költséget - amely nem volt eltúlzott - igazoltnak fogadta el.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező I. és II. rendű alpereseket külön-külön kötelezte a másodfokú illeték viselésére is a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján. Az illetékalap megállapításánál - a fellebbezések benyújtásának időpontjára tekintettel - az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontjának a 2010. január 1-jét követően hatályos rendelkezését alkalmazta.

Budapest, 2010. június 15.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő